

DE VAKBONDEN ALS DE PEDDEL VAN DE GEDWONGEN CORONA-DIGITALISERING? | DOOR HERMANN PLOPPA

Posted on 5. Oktober 2020

Degenen die de geschiedenis van de DGB kennen, zullen niet verbaasd zijn.

Een standpunt van Hermann Ploppa.

Menig vakbondsman zal zijn ogen niet meer geloven. Waarom? Cafés, restaurants en tavernes moeten al enkele maanden lang lijsten opstellen, vanwege Corona. De gasten moeten zich aanmelden. Met volledige naam, telefoonnummer, e-mailadres en postadres. Naar verluidt willen de autoriteiten het gebruiken om "superspreaders" op te sporen en het pad van het dodelijke SARS-Cov2-virus te traceren. Het is echter niet bekend of deze gegevensstriptease van onschuldige restaurantbezoekers ooit is gebruikt om eventuele virale reisroutes te traceren. Het resultaat is dat stroken papier met zeer gevoelige persoonlijke gegevens onbeschermd rondvliegen. De gast voelt zich ongemakkelijk geröntgend. Het enige wat hij wil doen is een biertje drinken of frietjes eten. Wie kan het hem kwalijk nemen dat hij zich vervolgens aan deze domme en vernederende procedure onderwerpt om zijn honger te stillen? Maar dat hij dan tekent met "Donald Duck, Ganterweg 14, 88034 Duckburg"?

Welnu, om terug te komen op de vakbonden, die niet alleen moeten zorgen voor correcte lonen, maar ook een beetje aandacht moeten besteden aan de naleving van de burgerrechten: nu heeft de voorzitter van de vakbond Nahrung-Genuss-Gaststätten, Guido Zeitler, zich druk gemaakt over kroeggasten die niet graag hun echte naam op de wispelturige vormen zetten:

"Wie zijn naam niet correct invult, is niet alleen uit gezondheidsoogpunt nalatig. Hij brengt ook het economische bestaan van de bedrijven en hun werknemers in gevaar", vertrouwde Zeitler de Neue Osnabrücker Zeitung (1) toe. De autoriteiten zouden mogelijk restaurants met geweld kunnen sluiten als te veel mensen zich als Donald Duck of James Dean registreren. Ja, ja, de autoriteiten, bestaande uit handelstoezichthouders. En Zeitler weet een oplossing: "Het zou de moeite waard zijn om de mogelijkheid van het digitaal vastleggen van contactgegevens te overwegen. Dat moet technisch mogelijk zijn - uiteraard met inachtneming van alle voorschriften inzake gegevensbescherming". Oh ja, we weten dat onze autoriteiten zich altijd en overal gewetensvol aan de regels voor gegevensbescherming houden!

Laten we nu eens serieus zijn: een vakbondsman wil een volledig ongrondwettelijk totaal toezicht op zelfs onze consumptie van bockwurst in de corner pub digitaal perfectioneren, zodat de vernederde Duitse burger ook de laatste achterdeur van zwarte humor wordt ontnomen, en onze gegevens op elk moment ter beschikking worden gesteld aan de Amerikaanse luisterinstantie NSA? Aan wie is Zeitler eigenlijk toegewijd? Voor het personeel? Dat kan helemaal niet worden afgeleid uit zijn toespraak.

Het is zeker nuttig om de geschiedenis van het Duitse vakbondsconcern te bekijken vanuit de boezem van de Amerikaanse geheime dienst, de CIA. Om te begrijpen dat Zeitler's huidige verklaring niet de onnadenkendheid is van een geïsoleerde vakbondsman. Daarom een uittreksel uit mijn huidige boek "The Reach for Eurasia - The Background of the Eternal War against Russia":

Duitse vakbonden als afspiegeling van Amerikaanse vakbonden

Het veramerikaniseren van de opgeleide middenklasse was één ding. De werknemers en de werknemers in het gareel krijgen is de andere. Na de Tweede Wereldoorlog weigerden de Duitse havenarbeiders om schepen die geladen waren met wapens en munitie te legen. De afvallige arbeiders zouden de geplande oorlog tegen de Sovjet-Unie kunnen laten stotteren. En als deze arbeiders ook door Moskou worden gecontroleerd en zeer selectief alles wat tegen de Sovjets is gericht tot stilstand brengen, wat moet er dan gebeuren met de geplande oorlog? De controle over de vakbonden in West-Duitsland was letterlijk van doorslaggevend belang voor de Amerikanen.

Natuurlijk was de FDGB in de DDR niet echt een lobby voor de arbeiders, maar een instrument in het orkest van de Sovjetmacht. Bijgevolg moest de DGB in het Westen ook als geopolitiek instrument onder de controle van de VS worden gebracht. In de Weimarrepubliek was er de overkoepelende organisatie ADGB. Geen bijzonder scherp wapen in de arbeidsstrijd. Op 1 mei 1933 riep de ADGB op tot deelname aan Adolf Hitlers eerste Dag van de Arbeid. Hitler bedankte hem door de vakbondsleiders op 2 mei 1933 naar de concentratiekampen te laten gaan. Hij liet de activa van de vakbond overbrengen naar het nieuwe Duitse Arbeidsfront. Dit was het schandelijke einde van de ADGB.

Na de Tweede Wereldoorlog, na Hitler's grondige uitroeiing van de vrije vakbonden in Duitsland, kregen de

strategen uit de VS de unieke kans om de vakbonden van de grond af aan op te bouwen op de lege Duitse tafel, naar Amerikaans model. Het Amerikaanse model betekende: de vakbondsleden definiëren als "eerste officieren van de captains of industry", zoals een medestrijder van president Theodore Roosevelt het ooit zo treffend verwoordde. Vrije vakbonden zoals de International Workers of the World (IWW) werden in de VS altijd met het hardste geweld onderdrukt.

In plaats daarvan richtte de National Civic Federation, een organisatie van de machtigste economische groepen in de VS, haar eigen pseudo-union op, de American Federation of Labor (AFL), waarvan de eerste levenslange president, Samuel Gompers, altijd prioriteit gaf aan de manier waarop hij de arbeiders het best kon leiden naar de doelen van de kartels die hem betaalden. De AFL had zich aangesloten bij een wat progressievere pseudo-unie, het Congres van Industriële Organisaties (CIO) voor de ongeschoolde arbeiders, dat dicht bij het New Deal beleid van president Roosevelt stond. Beide werden na de Tweede Wereldoorlog quasi als ontwikkelingshulp aan de Duitse arbeiders ontketend. Tijdens de oorlog waren AFL en CIO nauw betrokken bij de oorlogsinspanningen van de Amerikaanse regering, onder andere in de War Production Board. Beide groepen waren al verweven met de Labor Branch van de Amerikaanse inlichtingendienst OSS. En dus waren beiden ook zeer actief in de Clandestine Service divisie van de CIA, onder leiding van Allen Dulles.

Maar eerst was het nodig om het in 1945 opgerichte Wereldverbond van Vakbonden op te splitsen. Daar werden alle belangrijke vakbonden, waaronder de CIO en de Britse TUC, samen met de communistische werknemersvertegenwoordigers onder één dak georganiseerd. De AFL-mensen gebruikten geld van de Amerikaanse geheime diensten en het Office of Policy Coordination om nieuwe synthetische splitsingsbonden op te richten: De Force Ouvrière in Frankrijk, in concurrentie met de communistische CGT. Of in Italië de Confederazione Italiana Sindicata Lavoratori (CISL).

Deze stoottroepen hebben hun waarde bewezen door de boycot van wapentransporten in Franse en Italiaanse havens te breken. Toen de anticomunistische vakbonden op eigen benen konden staan, vormden de AFL-functionarissen in 1949 de volgende concurrerende wereldkoepelorganisatie, het Internationaal Verbond van Vrije Vakverenigingen (IVVV). Nu was de tijd rijp om ook in Duitsland een

anticommunistische vakbondskoepelorganisatie op te richten: het Duitse Vakverbond (DGB). De commandostructuur loopt nu van Allen Dulles van de CIA via AFL-uitvoeringssecretaris Jay Lovestone tot AFL-Europees directeur Irving Joseph Brown en vervolgens tot AFL-Duitslandse secretaris Henry Rutz, een autochtone Duitser die naar de VS was geëmigreerd en die nu ook op DGB-massabijeenkomsten verscheen vanwege zijn kennis van de Duitse taal.

Aan het Duitse einde van deze transatlantische commandostructuur was DGB-voorzitter Hans Böckler. De Amerikaanse vrienden van de AFL konden hun eerste pluspunten scoren toen ze met succes de ontmanteling van de fabriek in Duitsland tegenhielden door in te grijpen bij de Amerikaanse overheid. Ook de geldinjecties van overzee waren niet onwelkom: "Zowel AFL als CIO hadden contact met de CIA en verdeelden geld, dat afkomstig was uit het immense budget, naar vakbondsorganisaties en partijen in het Westen.

De Amerikaanse regering had nu bijna volledige controle over de West-Duitse beroepsbevolking. Van de raad van bestuur van DGB tot de winkelsteward in de fabriek was er een volledige controle en toezicht op de werknemers: "Het was een kwestie van prowesterse mensen in belangrijke vakbondsfuncties te krijgen en ze daar vast te zetten, terwijl ze tegelijkertijd gedetailleerde analyses van de vakbonden en de politieke ontwikkelingen in de Europese landen kregen". Bijgevolg werden slechts enkele jaren na de oprichting van de DGB alle communisten uit de organisatie verwijderd. De gehoorzaamheid van de Duitse vakbondsleden aan hun overzeese sponsors duurde vele jaren. Pas eind jaren zestig durfde het toenmalige hoofd van de DGB, Ludwig Rosenberg, zich te verzetten tegen het door AFL-voorzitter George Meany opgelegde verbod om met de communisten te praten - waarna Meany zijn AFL terugtrok uit de Internationale Confederatie van Vrije Vakbonden. Het is echter nog steeds een van de ongeschreven wetten dat Duitse vakbondsvertegenwoordigers altijd te gast zijn in de elitaire besturen van de Bilderberg- en Trilaterale Commissie. In deze laatste is het respectieve hoofd van de chemische arbeidersvakbond traditioneel vertegenwoordigd. De formule van "sociaal partnerschap" is een direct gevolg van deze Amerikaanse invloed op de DGB. De eengemaakte vakbond genoot gedurende vele jaren een hoge reputatie onder de bevolking omdat zij medezeggenschap op de werkplek en relatief hoge lonen afdwong. De prijs-

prestatieverhouding in deze eenzijdige afhankelijkheidsrelatie was in eerste instantie juist.

Uittreksel uit het boek Hermann Ploppa: Der Griff nach Eurasien - Die Hintergründe des ewigen Krieges gegen Russland. Marburg 2019.

Bron:

1. <https://www.noz.de/deutschland-welt/wirtschaft/artikel/2131616/gewerkschaft-ngg-falsche-kontaktdaten-gefaehrden-gesundheit-und-jobs>

+++

Met dank aan de auteur voor het recht om het artikel te publiceren.

+++

Beeldbron: [Heiko Kueverling](#) /shutterstock

+++

KenFM streeft naar een breed spectrum aan meningen. Opiniëartikelen en gastbijdragen hoeven niet de mening van de redactie te weerspiegelen.

+++

Vind je ons programma leuk? Informatie over verdere ondersteuningsmogelijkheden vindt u hier:

<https://kenfm.de/support/kenfm-unterstuetzen/>

+++

Nu kunt u ons ook ondersteunen met Bitcoins.

BitCoin-adres: 18FpEnH1Dh83GXXGpRNqSoW5TL1z1PZgZK